

ZMIJE

„**E**ne, bene belka, Trbola a Bambulíček, ene bene, Prdola a Stromečiček, tralala,“ tleská si Filípek vlastní říkanku ve své skrýši a skřítki mu radostně nastavují své ruce. „Papandeo, molo roko, monty kora korukovskat, Bambulíčku, kde máš ruce, už se mi tu nechce zůstat,“ dokončí Filípek se smíchem vymyšlené veršíky a postaví se, aby se trochu prošel okolo své skrýše.

„Aaaaaau, pusťte mě,“ zarazí se, když mu kořenoví skřítki zachytí prsty tričko. Jako by nechtěli, aby odešel. „Uděláte mi na tričku dírky. Maminka pak bude muset kvůli vám všechno zašívát,“ vysvětluje a jeden po druhém trhá bukové kořínky z tenké látky.

Ještě není hotový, když se otočí a okamžitě ztuhne jako solný sloup.

„Tak proto jste mě nechtěli pustit, vyleká se. Na kmeni, jenom tři kroky od něho, se vyhřívá had. „Šedý had s klikatou černou čarou,“ řekne si pro sebe a udělá dva kroky dozadu. Filípek zná z hadů hnědou užovku se žlutým obojkem pod hlavou, jež se krásně vlní při plavání po hladině.

„Ale tohle není užovka,“ kroutí hlavou. Stromečiček a Bambulíček ho znovu chytají prsty za tričko, jako kdyby u něho sami hledali ochranu.

Had se vyhřívá na kmeni, ani se nehne. Filípek ale nevidí dobře, jestli má had oči zavřené, nebo ne.

